

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1916-06-04], [pakeliui iš Maskvos - į Lipecką].

Aš dar važiuoju. Dūšia dar

Aš dar važiuoju. Dūšia dar ilgus akimirksnius stebėsis iškilme stojančio ryto. Žaizdas amžinąsias rytiniai spinduliai tenumarins. Dūšia regėjimams tiki. Tiki, kad maldos rytmetinės pasieks liūdinčią Sesulę ir lengvučiu, lengvučiu sapnu jos amžiną sielvartą suvystys. Tiki dūšia, kad rytas bus amžinas ir kad nebereikės kito atlyginimo iš dangaus už tiek karionių išstremtinių. Mylėdamas rytą aš ir Sesulę kaip ryto pranašą tesapnuoju. Sesute, Sesute, kodėl tau negerai? Viešpats esi gyvenimo ir už jo ironiją tik sarkazmu tegalima jam atsilyginti. Aš daugel galvojau. Ir jei gyvenimas taip tyčiojas – tat aš dabar priešginai juokiuosiu iš jo. Juokis, Sesute, nes viskas turi būt, kaip mes norime.

Bučiuoju.

Balytis

KOMENTARAI